

JINÝ SVĚT

Bulletin Občanského sdružení pro podporu a péči o duševně nemocné VOR Jihlava

MALÝ VÝLET ZA HRANICE VŠEDNÍCH DNŮ – I. prázdninový příběh

Ročník XII, číslo 5

3. října 2012

Uvnitř tohoto vydání:

Chci žít aktivní život	2
M2 Vítejte v pekle mé vlastní duše	3
Z deníčku Ivy a Mirky	3
Historie Jihlavy	4
Vaše tvorba	5
Být hodnější	5
Vysněná letní dovolená	6
Jak dobré je snít	6
Voroviny	7
Dovolená na chatě	8
Je podzim	8

„To je hrozný, my jezdíme na dovolenou jenom v Česku! Za hranice se s vámi nikdy nepodívám,“ hudovala mladší čtrnáctiletá dcera. „Myslíš, za hranice všedních dnů?“ dovolila jsem si zavtipkovat. „To bylo trapný,“ odvětila dcera. „Podívej, mamí, tady je napsáno, že když poletíme do Řecka, dostaneme 15 % slevu,“ zastavila se u nabídky cestovní kanceláře. „No, jo, ale když tam nepojedeme, dostaneme 100 % slevu,“ zkusila jsem znovu zavtipkovat. Neuspěla jsem. Zpražila mě pohledem. Pořád jí nedochází, že oběma dcerám šetříme na vzdělání. Nakonec jsme se tedy s mužem domluvili, že aspoň malinkatou zahraniční cestu bychom jí mohli dopřát. Tedy nejen jí, ale celé rodině.

Otevřela jsem si atlas světa, očima jsem přejela Afriku, Jižní Ameriku, USA... jsem též pomínula. Ubezpečila jsem se, kde přesně je Thajsko a nakonec jsem zapíchla prst kousek od našich hranic – do Rakouska do města Linz. Ubezpečila jsem Elišku, že to není žádná díra, ale hlavní město Horního Rakouska, které má 190 tisíc obyvatel, a že bychom se tam tedy mohli aspoň na dva dny podívat. Rodinná rada výlet schválila. A tak jsme začali shánět všechny dostupné informace, kterých nám bylo zapotřebí: ubytování, doprava, plán města, významné památky, atd. Zkrátka abychom byli v obraze a já byla co nejméně nervní.

Prázdniny pokročily do své půle a my vycestovali. Vyrázili jsme v pět ráno vlakem, takže jsme ještě tak trochu pospávali, ale také jsme byli natěšení, co nás čeká. Cesta probíhala hladce, až v Rakousku byla ve vlacích výluka, takže jsme si přesedli do autobusu, který nás zavezl až do Lince. Podle plánu jsme bez potíží dorazili do hotelu. I když jsem úvodní věty pro recepční měla nacvičené v němčině, nakonec jsem to přenechala starší dceři, ať se snaží v angličtině. Paní hoteliérka se usmívala a brebentila, ale domluvili jsme se dobře. Obasadili jsme dva nám určené pokoje. Vlastně ne. Chybička se vloudila. Holky vlezly omylem místo do pokoje č. 15 do č. 16. A pěkně se tam zabydly. „To je ale číslo 16!“ zvedla hoteliérka s úsměvem obočí, ale nakonec to nechala, jak to je. Jen nám donesla správný klíč.

Když jsme si vybalili věci, šli jsme si prohlédnout centrum města, ke kterému jsme to měli tak 20 minut pěší chůze. Všude bylo plno značkových obchodů a také dost akčních slev. To bylo něco pro nás – ženy. (Dodatečně děkuji svému muži za svatou trpělivost.) Náramkové hodinky značky Rolex za 150 tisíc korun jsme raději minulí. Při hlavní ulici mířící na náměstí bylo několik kostelů, například

kostel Martina Luthera, kostel Uršulinek, jezuitský kostel. Byla tam také spousta obchodů a bezpočet kaváren. A to hlavně na náměstí. Tam měla každá kavárna i třeba 60 i více míst v předzahrádkách. Ty zabíraly celou jednu dlouhou stranu náměstí. Nikdo tam nikam nespěchal, lidi posedávali nad kávou, lineckými koláči, nad vínem... V parcích seděli mladí na lavičkách i na trávě a byli v pohodě. Také jsme poseděli v jedné krásné kavárně a vychutnávali jsme si jahodový dort a kávu. Posilnění jsme šli dál. Zajímavé bylo, jak jsme se dorozumívali. Já mluvila německy, zbytek rodiny anglicky. Manžel to okomentoval větou: „Ti lidé si o nás určitě říkají: Takhle to dopadá, když si vezme Angličan Němku, pak mají jedno dítě černé a druhé bílé.“ (Starší dcera má totiž vlasy obarvené na černo, mladší na blond).

Zajímavé bylo, jak příjemná obsluha byla v obchodech, prodavačky a prodavači byli usměvaví a přívětiví. V jednom specializovaném obchodě se starší dcera rozpovídala anglicky s prodavačem o víně a čokoládách, a ten byl tak nadšený, že nás zdarma pohostil kvalitní 65 % čokoládou, i když jsme si nakonec nic nekoupili. (Doufám, že toho pak nelitoval.)

V Linci je spousta památek a asi nejkrásnější je katedrála Mariendom poblíž centra, která připomíná chrám sv. Víta v Praze nebo chrám sv. Barbory v Kutné Hoře.

Pokračování na straně 4

POZOR, POZOR,!!!
PRÁVĚ PROBÍHÁ LETNÍ SOUTĚŽ O NEJHEZČÍ PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK.
PO ZVEŘEJNĚNÍ VŠECH PŘÍSPĚVKŮ BUDETE MOCI VYBRÁT TŘI NEJHEZČÍ ÚSMĚVNÉ PŘÍBĚHY A ROZHODNOUT TAK O JEJICH VÝHŘE. TŘI VÝHERCI OBDRŽÍ PĚKNÉ CENY.

PODZIM

Podzim je čas dozrávání a sklízně, čas přípravy na zimu.

Začíná v době podzimní rovnodennosti, kdy jsou opět světlo a tma v rovnováze. Tentokrát už ale přibývá stále více tmy. Už během babího léta víme, že něco končí, a začínáme pozorovat náznaky přicházející zimy. V přírodě všechno dozrává, sklízí se plody, které se vyvíjely už od jara. Ptáci odlétají za teplem na jih, zvířata, která přes zimu zůstanou doma, shromáždí zásoby. Rostliny rozsévají svá semena, která budou čekat na příští jaro. Podzim připomíná životní období, kdy člověk sklízí plody své celoživotní práce. Vychoval své děti a vypouští je do světa, tak jako stromy rozsévají svá semena.

Chci žít aktivní život

Pocit štěstí k člověku nepřichází automaticky. Kdo ho chce mít, musí si ho v sobě umět vypěstovat, ať už se jedná o lidi zdravé nebo s handicapem.

Martin (30) se narodil s dětskou mozkovou obrnou. Narodil se předčasně, a proto měl nízkou porodní hmotnost. Od prvních dnů musel bojovat. Mamince lékař oznámil, že její syn nebude moci pravděpodobně chodit, že skončí na vozíku. Ta ale nerezignovala a vozila Martina na rehabilitace, cvičili pravidelně pomocí Vojtovy metody. Díky náročným cvikům se Martinovi posilovaly svaly a dostával se pomalu z nehoršího. Přes původní nepříznivé prognózy lékařů, začal Martin ve dvou letech chodit.

Těžké začátky na základní škole

Než nastoupil do školy, měl dva odklady. Začal mít také problémy s šilhavostí a musel kvůli tomu nosit brýle. Nosil je nerad, vztekal se kvůli nim. „Když jsem měl nastoupit do školy, bál jsem se, aby mi děti neublížovaly. Chodil jsem do zvláštní školy, protože jsem měl větší problémy s psaním a hlavně s matematikou,“ vysvětluje Martin. Postupným trénováním se ve psaní zlepšoval, ale matematika byla pro něj stále „tvrdý oříšek“. V sedmé a osmé třídě byla obzvláště těžká a třídní učitelka ho nechala propadnout. „Nemusela to udělat, ale udělala to. Ředitel věděl, jaké mám zdravotní potíže i to, že se hodně snažím. Ale dopadlo to, jak to dopadlo. Mrzelo mě to,“ vypráví Martin o svých pocitech. „Taky jsem se bál, že se mi kvůli tomu budou děti smát. Tehdy mi poprvé šly hlavou takové myšlenky, jako že jsem jinačí než ostatní. Uvědomil jsem si, že ostatním matematika jde a mně ne. Z tělesné výchovy jsem byl osvobozen, kvůli potížím se zády. Cvičil jsem jen to, co mi šlo,“ vysvětluje Martin.

Vybírat jsem si moc nemohl

V deváté třídě přemýšlel, co bude dělat dál po základní škole. Probíral to s rodiči i výchovným poradcem ve škole. Nejdříve uvažovali, že by mohl být zahradníkem, jenomže se mu zhoršoval atopický ekzém, tak usoudili, že budou muset vybrat něco

jiného. Nabídlí mu kuchařské pomocné práce. „Já zůstal jako opařený, říkal jsem si: vždyť tam budou ty velké hrnce a kotle, to nemůžu zvládnout. Ale pak jsem se snažil najít i klady té práce, že budu v teple, pod střechou, že budu u jídla...J“.

Trpěl jsem šikanou

Učiliště se nacházelo v Třešti. Každý den Martin dojížděl, na internátu nebyl, přesto z toho měl strach, jak to sám zvládne. „Věděl jsem, že to bude boj, nejen s dojížděním a učivem, ale spolužáci se na mě dívali nějak divně. Sice tam také byly děti s různými problémy, například v chování, ale s takovým handicapem jako jsem měl já, jsem tam byl sám. Věděl jsem, že budu muset zatnout zuby a snažit se to zvládnout.“ Martin to všechno měl o to těžší, že se mezi spolužáky našel jeden, kvůli kterému poznal, co je to šikana. „Posmíval se mi, mlátil mě ručnícem, nastavoval mi nohu, abych upadl, neustále mi dělal naschvály. Ze začátku jsem to nechával být. Někdy jsem mu říkal: ‚Hele, nevíš, jak dopadneš. Jenže on se do mě začal navážet čím dál tím víc. Všimla si toho i mistrová. I moje mamka doma poznala, že se něco děje. Trvalo to celkem dva roky. Řešilo se to i u ředitele, a protože měl ten kluk vroubků víc, chtěli ho z učiliště vyloučit. Jeho rodiče nesouhlasili. Pak ale udělal další průšvih a tak ho konečně vyhodili. Ty dva roky to byla muka,“ popisuje Martin těžké období. Učiliště však zvládl jinak dobře. Dokonce ho zakončil s vyznamenáním.

Tím stresem na učilišti se Martinovi zhoršil atopický ekzém a býval často nervózní. „Od té doby jsem poučený. Když jdu po ulici a slyším: ‚Hele, ten je nějaký divnej, tak si v duchu říkám: ‚Vy nevíte, čím vším jsem prošel. Kdoví, kdybyste tím prošli vy, jak byste pak mluvili. Takže mi ta šikana na jednu stranu hodně ublížila, ale na druhou stranu mě to naučilo, jak se k takovým lidem stavět,“ svěřil se Martin.

Chtěl jsem se uplatnit

Po škole měl další dilema, co dál. Na úřadě práce mu doporučili požádat o plný invalidní důchod. „To byl pro mě další šok. Dalo mi tolik práce se vyučit a teď je mi ten papír k ničemu. Na úřadě práce mi vysvětlili, že nyní práci ani pro maturanty a zdravé lidi, natož pro mne, že není šance, abych nějaké zaměstnání sehnal. Byl jsem z toho nešťastný. Nevěděl jsem, co mám dělat. Za čtrnáct dní jsem tedy o invalidní důchod zažádal.“

Ponižení odkud jsem ho nečekal

U komise to byl šílený stres. Měl jsem spoustu papírů od lékařů, abych mohl invalidní důchod získat, přesto se mě posudková lékařka snažila nějak nachytat. Ptala se mě, jestli doma myji nádobí. „Jak můžu mýt nádobí, když mám silný atopický ekzém, a nemůžu s rukama do saponátů?“ odpověděl jsem jí. Pořád se ptala, proč beru tolik léků a na co. Nakonec se otočila k mojí mamce a řekla jí: „Na co ho doma máte? Tak si ho dejte za obrázek.“ Zůstali jsme na ni koukat

jako opaření. Mamka řekla udiveně: „Prosím? Tím jednání skončilo. Byli jsme z toho vyřízeni,“ říká Martin. Pak si je pozvali ještě jednou, že prý své rozhodnutí přehodnotili. Martin tam ani nechtěl jít z obavy, že ho budou zase urážet. Nakonec se tam s maminkou vypravil a posudková lékařka se jim za své chování omluvila. Martin omluvu nepřijal. Lékařka mu přiznala plný ID a dostal také průkazku ZTP/P. Celá tato záležitost ho ale rozhodila natolik, že se z toho psychicky zhroutil a musel vyhledat psychiatrickou pomoc. Lékař mu diagnostikoval depresi.

Martin na léčení v Luži v Košumberku

Hledal jsem svoje místo ve společnosti

Když se dal trochu dohromady a opečinul si, začal řešit, co bude dál. Co s volným časem. Protože má rád kulturu, zařídil si permanentku do Horáckého divadla. Jeden jeho příbuzný mu také nabídl, že by mu sehnal počítač. „Já z toho měl obavy, protože jsem netušil, jak se s tím pracuje. Začal jsem si shánět časopisy a různé brožurky o práci na počítači pro začátečníky. Doma jsem neměl moc místa, tak jsme počítač dali k mému dědovi. Děda mě přivedl k zájmu o historii Jihlavy, kterou jsme pak na počítači sepsovali. Vytvořili jsme z toho brožury, ze kterých jsem čerpal, když jsem v občanském sdružení VOR dělal besedy o historii Jihlavy. Chtěl bych o tom sepsat knihu, text už celkem mám, teď ještě sháním fotky a pohlednice staré Jihlavy, aby ta knížka byla živější. S dědou jsme stvořili ještě jednu knihu pod názvem Nejkrásnější místa a památky naší planety Země. Pojednává o zajímavých místech např. kaňonech, řekách, palácích... Nejsou to knihy na prodej, máme je jen pro vlastní potřebu a radost.“

Radost vyjádřená zpěvem

Přes svoji tetu se přihlásil do sokolského pěveckého sboru Foerster, které hledalo nové členy. Sbormistr ho vyzkoušel ze zpěvu a zařadil ho do druhého basu. „Zpěv mě bavil od malička. Ze školy jsem byl vysílán na různé „Slavíky“, takže byly i nějaké úspěchy. Ve Foerstru jsem měl obavy, jak to zvládnou a také, jak mě tam přijmou, ale zjistil jsem, že je tam bezvadná parta lidí. Začalo mě to bavit. Pravidelně se scházíme před zkouškou ještě ve vinárně, protože jsem i milovník vína, a i tam si zazpíváme.

Pokračování na straně 6

Z deníčku Ivy a Mirky

Volume four

Z deníčku Mirky Kadlečkové

Milý deníčku!

Jsem bestiálně šťastná!

Nejen, že jsem zažila svůj nejkrásnější večer od chvíle, kdy jsem potkala Ondru na zastávce tramvaje desítky, ale ještě jsem si koupila kabelku, kterou už jsem fakt potřebovala, protože jsem se už nemohla koukat, jak lva machruje s tou svojí vymrnutou kabelou Louis Vuitton a hlavně, byla a viděla, mluvila, květy předala, a tomu už vůbec neuvěříš deníčku se líbala s Ondrou.

To, že ta Ptákovina byla fakt kunderovina na entou, je druhá věc, ale jinak jsem odcházela z Činoherního klubu jako vyměněná od Ondry políbená holka.

Iva, ta čůza od toho druhého Ondry nikdy políbená nebude, protože ten chlap kvůli těm pojašenejm holkám, co jsou do něj úplně zblblý, radši vůbec nechodí na děkovačky a jestli to tak pude dál, bude muset v tom divadle, kde to točí, i spát, nebo se propížit v masce transvestity, když buzeranta z Perfect days mu ty holčiny stejně nesežraly.

HMMM! Deníčku můj nejmilejší, dneska

se mi bude nááádherně spát!

Ách jo!

Volume five

Milý deníčku!

To co jsem dneska musela, aniž bych chtěla, vyslechnout, tak to teda byla fakt síla!

Ta káča pitomá, co za moje prachy nosí tašku od Diora a ještě se všude chlubit, že se líbala s Vetchým, mně teda fakt hnula žlučí. Vysmátá jak lečo se přihlítila do školy, že málem porazila chudáka školníka, a ten starý dobrák, co živí vnučku, která šla studovat management do Zlína, by si to teda fakt nezasloužil. Už proto, že nás u sebe nechává kouřit a nemusíme jak trapky čudít s klukama před vchodem. Fakt se divím, kde v sobě Míra vzala tolik drzosti, že se prochází po naší škole s taštičkou, kterou jsem jí já kráva vlastně regulérně zaplatila.

HMMM!!! Né, že by byla nějaká škaredá.

Mirka měla vždycky vkus.

I ty dárečky, co od ním mám, by mi bylo líto vyházet, ale teď, co je zfanfrněná do Vetchého, je nějaká jiná. Nevím jestli jí to, že jí políbil tak proměnilo, ale spíš ne. Je celá taková jakoby v očekávání. Kdybych byla blbá, tak bych si myslela, že je těhotná, ale to po hubičce, ještě k tomu od Vetchého, fakt nehrozí.

To u mýho Ondrouška bych tomu byla ochotná i uvěřit.

Ten je fakt boží. Ách jo!

Vidíš to deníčku, a stejně jsem nakonec na tom natáčeni byla, a co ani ta podraznice Miruna neví, toho Ondru viděla.

Ááááá jo!

Proč jen proč nechodí na děkovačky.

Vždyť by ho neubýlo.

No nic deníčku! Příště ti řeknu, jak jsem k lístkům na Partičku přišla.

Pa! Pa! Pa!

Martin Martínek

M²

Vítejte v pekle mé vlastní duše

Chci se tě dotýkat

Martin Martínek

Chci se tě dotýkat
tak jako ve snu
Než jako Titanic
až na dno klesnu

Chci se tě dotýkat
na jaře v zimě
Už skoro nedoufám
že si mě všimneš

Chci se tě dotýkat
má velká láska
Než mě čas dohoní
dokud mám náskok

Chci se tě dotýkat
v noci i ve dne
Snad ruka znavená
ještě se zvedne

Chci se tě dotýkat
na věky věků
Než svíčka dohoří
než přejdu řeku

Chci se tě dotýkat
na věky věků
Než svíčka dohoří
než přejdu řeku

Chci se tě dotýkat
pořád a stále
Odspoda nahoru
no a tak dále

Když spadne hvězda

Martin Martínek

Když spadne hvězda
uprostřed noci
Prání se skrývá
v kapičkách rosy

Malé i velké
něžné a vroucí
Skořápka touhy
loď pro tonoucí

Co se jí blázni
drží vši silou
Mírnou i vzpurnou
i pošetilou

Hvězdička hasne
stejně jak nebe
Kámen co spadnul
do dlaně zebe

VTIPY

Veverka má tři oříšky, rozlouskne první, vypadnou krásné šatičky, rozlouskne druhý, vypadnou ještě hezčí, rozlouskne třetí a zase z nich vypadnou šaty. Veverka se rozbere a zafňuká: "Sakra já se kvůli té náně Popelce ani nenažeru."

„Pane doktore, něco se mnou není v pořádku. Stále běhám za mladými děvčaty.“ „Ale to je přece docela přirozené,“ uklidňuje ho psychiatr. „Ale já si nemůžu vzpomenout proč!“

Svobodný muž přijde do kuchyně, otevře lednici, tam nic nového a jde spát. Ženatý přijde do ložnice, koukne do postele, tam nic nového a jde do lednice.

Povídají si dva kamarádi: "Já na zlepšení trávení piju pivo, při nechutenství piju bílé víno, při nízkém tlaku červené víno, při vysokém tlaku koňak a když jsem nachlazený, tak si dám rum." „A kdy piješ vodu?“ „Tak nemocný jsem ještě nebyl.“

HISTORIE JIHLAVY

VII. DÍL

Jihlavské kostely

KOSTEL SV. DUCHA - DŘÍVE SV. TROJICE

V prostoru dnešních Smetanových sadů byl v roce 1559 vybudován nový jihlavský hřbitov, když dosavadní u sv. Jakuba již nepostačoval. Na něm byla jako hřbitovní kostelík postavena v roce 1572 svatyně sv. Trojice později sv. Ducha. Její renesanční podoba byla v roce 1645 zničena Švédy a znovu pak postavena již v barokním slohu v roce 1661. Další podstatné přestavby - poslední v roce 1891 - zanechaly jen některé zbytky barokních rysů. Je to poměrně jednoduchá stavba obdélníkového půdorysu se systémem vnějších opěráků a věžičkou. Vše bylo naposledy opravováno v roce 1994-96. Na hřbitově se přestalo pohřbívat v roce 1869 a tento pak byl zrušen 1887. Zbořena byla také ohradní zeď a plocha upravena na park. Dle historických údajů byl kostelík majetkem premonstrátů strahovských Praha.

V okolí kostelíku jsou umístěny od roku 1923 rokokové sochy, pocházející ze zámečku Karlův Les u Pávova, které zakoupilo město. Je to alegorie 4 ročních období a hudby. Jedná se o dílo sochaře V. Prchala z let 1790.

KOSTEL SV. PAVLA - NYNÍ EVANGELICKÝ

Se nachází v prostoru nynější Dvořákovy ulice. Byl nazvaný podle proslulého protestantského kazatele Pavla Sperata, který působil v Jihlavě v roce 1522 - 1523. Jihlavané se v té době přiklonili k protestantství. Základní kámen kostela byl položen až 15.8. 1875, slavnostně byl otevřen dne 10. 1878. Stavbu provedl v novogotickém slohu stavitel A. Netsch.

V sousedství kostela je budova dnešní SZŠ, která byla postavena v roce 1874-75 a to

pro potřeby dívčí německé obecné a měšťanské školy.

Bazilejská kompaktáta

Byla vyhlášena v Jihlavě dne 5.7. 1436 císařem Zikmundem a znamenala dohodu husitské pravice s katolickou církví o uznání politických a majetkových práv. Na počest přijetí kompaktát se také konala v kostele sv. Jakuba slavná mše. Zikmund zde byl také 13.8.1436 přijat za českého krále. Na paměť tohoto aktu byla v den 555. Výročí, to je 5.7. 1991 na městské radnici odhalena pamětní deska.

Památník královské přísahy

Nachází se na louce u požárního cvičiště v Bedřichově (pod Pražským mostem). Je to renesanční stavba s latinskými nápisy. Památník byl vystavěn v roce 1565 na paměť přísahy Ferdinanda I. Českým stavům při vstupu do Čech dne 29.1. 1527 zde Ferdinand přísahal zachovávat svobody a výsady země a všech stavů. Památník je také zván Královským kamenem. Na štítě památníku jsou koruny a říšské jablko, dále pak znaky říše, Čech, Uher a Rakous. Ferdinand I. byl také neprávem Otcem vlasti. Louce, kde se přísaha odehrála, se říká - louka královská a přilehlému návrší nad řekou pak Královský vršek.

Za zmínku stojí skutečnost, že v době přísahy nocoval Ferdinand I. s manželkou Annou Jagellonskou ve dvou měšťanských domech na náměstí a to číslo 46 - 47. Tyto domy v té době byly dočasně propojeny přes ulici dřevěnou chodbou, která byla pokryta kůžemi.

Martin Záškoda

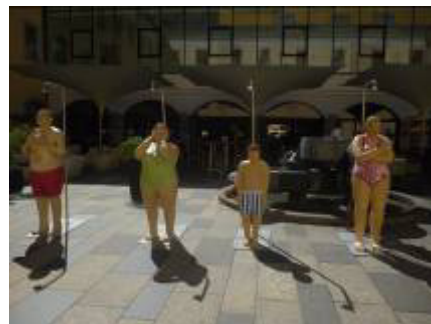
Pokračování příště.

Malý výlet za hranice všedních dnů

Pokračování ze strany 1

Také jsme došli ke kulturnímu centru, kde byla velká kavárna a u ní stáli čtyři lidé v plavkách a sprchovali se. Byli z plastu a byli při těle. Zrovna moc mi nebyl jasný smysl tohoto sousoší. Možná tím chtěl autor říci, aby lidé nezapomínali na pravidelnou hygienu. Během procházky jsme také poseděli u Mozartova domu. Jinak v Linci zrovna probíhá spousta stavebních úprav, takže je tam dost jeřábů a stavebních strojů. Vláček tam jezdí z centra města na vysoký kopec Pöstlingberg, na jehož vrcholu stojí bazilika

a v polovině toho kopce je ZOO. My jsme si zašli alespoň k Dunaji, který tam širokým tokem plyne. Potom jsme se zmoženi vrátili do hotelu si odpočinout, ale večer jsme opět vyrazili - aspoň na zmrzlinu.

Druhý den jsme holky nechali pospat si až do 9 hodin. Ale pak: alou! Zrušili jsme původně plánovanou návštěvu botanické zahrady a místo toho jsme chtěli jít na visutou lávku nad městem, abychom měli vyhlídku, ale protože to bylo spojeno s celkovou prohlídkou kulturního centra a výstavou obrazů, už se nám nedostávalo Eur, tak jsme to vzdali. U toho kulturního centra byly dva obří vertikální kartáče (jako v automyčce, ale bez vody), které se otáčely. Když jimi dcery prošly, měly z toho pořádně natupírované vlasy.

Dcery navrhly, abychom vyhledali tu včerejší kavárnu, protože jim moc chutnal ten jahodový dort a chtěly si ho dát znovu. V žádné jiné kavárně, kolem kterých jsme šli, ho neměli, a tu včerejší kavárnu my ne a ne objevit. Už nám, znaveným rodičům, docházela trpělivost, protože holky stále trvaly na svém (a popravdě: my jim to chtěli také dopřát, jako sladkou tečku před odjezdem domů). A tak jsme hledali a hledali a hledali. Až jsme ji konečně našli! To už jsme z toho hledání byli i trochu rozhádaní. (Jahodový dort ten den neměli.)

V jednu chvíli nás oslovil prodavač s ohromnou kyticí rudých růží, tak jako aby mi manžel nějaké koupil. Byly krásné, ale co s nimi na cestách. Pět hodin ve vlaku by asi nepřežily. Přestože mi jich prodavač dal pár přímo do ruky a významně koukal na mého muže, jestli už vytahuje portmonku, já mu je s díky a s úsměvem vrátila.

Co dodat. Naše výletnické choutky byly vcelku uspokojeny, dárky nakoupeny, bylo načase jít na nádraží. Šla jsem pak sama do parku ještě fotit květiny, když mi před záhonem zapózoval asi dvacetiletý mladík s otevřenou náručí. Musela jsem se smát, ale vykázala jsem ho mimo záběr, co kdyby pak manžel brblal, že si fotím linecké fešáky.

Nachodili jsme spoustu kilometrů, nafotili asi 200 fotek a pak už jsme se zas těšili domů. Někdo říká: Všude dobře, tak co doma? Ale já jsem i doma ráda. Hned druhý den jsem upekla linecký koláč přes celý plech.

Hana Korbičková

VAŠE TVORBA

Žal

Kateřina Tesařová

U hrobu stojím,
trochu se bojím,
pohřbívám žal,
který mi otec dal.

Koukám se na nebe
A myslím na tebe,
na ten den,
kdy jsem tě viděla,
moc jsem ti chyběla.

Chybíš mi stále víc,
ale teď nevím nic,
vím, že tě mám ráda
A život mi stále padá.

Čas letí roky plynou,
já chci být s tebou,
každý den přemýšlím,
co si to vymýšlím.

Nechci už pátrat,
začala bych chátrat,
dávám ti svobodu,
možná už tu další dny
nebudu.

Smutný oči už nemám,
protože tě ráda mám.

VÍM
Petr Šmída

Vím, že mne Pane Ježíši miluješ, i když padám
a jako malý kvítek hříchem jakoby uvadám
ano Pane můj hříchem svým byl jsem
zdrčen
a vadnul zármutkem smutkem pohlčen.

Avšak pak mi vytanulo na vědomí, že s tím
počítáš
a přes pád do hříchu mě stále rád máš
ano počítáš s tím, že jsem křehký a slabý
a vinu, hřích odpouštíš přes mé pády.

Víš už jsem se naivně domníval,
že slabost mi nedostihne a vítězit budu
stále
vím tedy, že jsem se andělem na zemi
nestal
a musím bojovat každý den a stále a stále.

Vím, že nepřítel dostat mě do spárů chtěl,
abych se v zármutku a lítosti utápěl
vím, že Ty však hříchy mé zahladíš
a laskavou milosrdnou láskou mi odpustíš.

Vím, že nic není ztraceno po pádu povstanu
a přes nevěrnosti Tobě se z toho dostanu
Pane můj vím, že mi sílu do bojů dáš
však Ty jediný mě zcela naprosto znáš.

Vím, že mne Ježíši miluješ
a veškeré dobro pro mne chceš
vím, že jsi mi tu slabost přisoudil
abych se nevynášel a pokorným více byl.

Vím, že mne miluješ a duše to vnímá
že jsi Nejvyšší láska její Největší Přítel
a proto Ti pomalu chvalozpěv zpívá
že bude v ní zničen její nepřítel.

Mou silou je Pán
Petr Šmída

Mou silou a ochráncem je Pán,
On se stal mou záchranou,
pozdvihl k Sobě a pro Sebe život můj a
duši mou
Pán je má síla a mou pevnou jistou
ochranou
a já mu zpívám píseň lásky a vděčnosti
celou duší svou.

On mé kroky chrání a vede mě v bezpečí
k Sobě
On mě zachránil ve smrti na kříži
v Ježíšově osobě
On mou duši chrání od úhony, nebezpečí
On je mým pevným ochráncem, mou pevnou
ztečí.

Mou silou a ochranou je Pán, On je mým
ochráncem, je mým přítelem mé duše a
mým jediným Zachráncem.
Zpívám mu píseň díky a chval,
že mne k životu s Ním a v Něm povolal.

Chválím Pána za všechna dobrodiní,
že je stále se mnou a věčné dobro pro
mou duši činí.
Děkuji Pane můj že při mně stále stojíš
děkuje duše a s vděčností si říká ty to
Pánu sdělovat smíš.

Spojen s Tebou ve Tvé lásce duše pevně
stojí.
Spojena duše s Tebou v síle Tvé se hotoví
k boji.
Ač nepříteli obklopen mou silou je Pán,
který mi dopřeje vítězství v boji který mi je
dán.

Mou silou i chválou je Pán, je mým mocným
Hradem, do kterého se utíkám
leckdy k smrti znaven.
Pane můj při mně stůj a jsi stále se mnou,
i když jdu pouští a cestou
utrpení, temnotou

Mou silou i chválou je Pán Jeho znamení
kříže, které nám ukazuje po smrti
Vzkříšení i našich duší.
Chvěješ se ve své vznešenosti a Svatosti
nám blíže
a záchranu našich duší nepřítel mocně ve
svých bojích tuší.

Však mocně nad námi Tvá ruka vítězí, ať
duše si toto připomíná stále,
i když to už ví
ač nás také smrt čeká není to slovo
Poslední.
Spolu s Tebou zemřeme po pozemské
pouti a bojích
a pak nás vezmeš jak doufáme v Tebe
navždy do končin Tvých.

Být hodnější

Vyprávěla jsem zase panu psychologovi, jak jsem strávila předchozích několik dnů. Když si zase vyposlechl, co jsem dělala, vyřídila a zařídila a jak jsem z toho zase unavená, že jsem přes půl noci nespala, řekl mi: „Měla byste být na sebe hodnější.“ „Jak hodnější?“ Pomyslela jsem si. „Myslím, že jsem na sebe hodná až moc. Do kavárny chodím, navštěvuji bříšni tance, nedostatkem netrám, tak jakápak hodnější. Naopak. Přísnější! Doma nemám ideálně uklizeno, některé skříně jsou přeplněné, zahrada by nejspíš potřebovala zahradníka, měla bych víc pomáhat rodičům, bráchravi na poli... Víc bych toho měla dělat. Víc!“ Tohle mi doma běželo hlavou. Chvilí jsem se odmlčela, a čekala jsem, co mi odpoví moje vnitřní já. A ono odpovědělo: „Víš, jak mi připadáš? Jako vyzáblá anorektička, která si před zrcadlem říká: Jsem nemožně tlustá, měla bych víc cvičit. Víc!“ V mozku mi zablikal výstražný majáček. Tady není

něco v pořádku. Zabrousím do mládí. Jak to mamka říkala třeba kolem jídla? „Nejdřív nakrm zvířata, pak děti, potom manžela, až nakonec sebe, co zbude.“

Víte, jaký je rozdíl mezi českou a francouzskou ženou? Česká žena za poslední peníze před výplatou, koupí jídlo pro rodinu. Francouzka vysvětlí rodině, že peníze došly a sama si pak za ty poslední dojde na kosmetiku nebo ke kadeřnici.

Pokračování na straně 6

VYSNĚNÁ LETNÍ DOVOLENÁ

II. Prázdninový příběh

Je léto a většina lidí míří na dovolenou. A ti šťastnější k moři. Já osobně jsem u moře ještě nebyla, vlastně z celé mé rodiny, což jsem já a mí tři kluci, moře viděl jen nejstarší syn Kája.

Z ničehož nic se u mě Kájík objevil a říká " sbal se letíme k moři ". Posadil mě do auta a jeli jsme do Prahy na letiště. Cestou mě připravoval na nějaké překvapení, které má být na letišti. A to překvapení bylo fakt na infark. Na letišti na nás čekali další dva synové Jiřík a Vládiček. Vždy jsem chtěla moře vidět, ale dovolená s mými kluky by byla krásná kdekoliv.

Ani nevím, jak jsme se dostali na místo určené. Nikdo jsme neuměl anglicky jen já rusky - jak jinak - . Ale s námi tam jela velmi sympatická delegátka.....Když jsme vešli do hotelu, na recepci byla shodou okolností česká slečna. Honem moc rychle kufry na pokoj a fojr k moři. Asi všem kolem bylo jasné, že jsme u moře poprvé.....hned vodu ochutnáváme a blbneme ve vlnách jako.....no jako prdlý....

Když jsme se vyblbli šli jsme si prohlédnout hotel...já jsem tady v Čechách dělala ve čtyř hvězdičkovém hotelu, ale tam bych jim dala hvězdiček deset.

Pomalu celou noc jsme si s kluky povídali a ráno zase honem k moři..... Byli jsme tam deset dní a dala bych za to deset let mého života. Já viděla moře a měla jsem sebou to nejčinnější co mám - moje tři kluky.

Zkrátka moc, moc krásné a tak je škoda, že to byl jen SEN.

Eva Řídká

Jak dobré je snít.

Napadlo vás někdy, co o nás říkají naše sny? Sny nevyprávějí ani tolik o nás, jako spíš promlouvají k nám. Neříkají špatným člověkem ten, kdo má noční můry a naopak není lepším ten, kdo ve snech běhá po rozkvetlých loukách, nebo se topí ve zlatě. Sny vždycky nějakým způsobem souvisí s tím, co v bdělém životě právě prožíváme a řešíme. Nebo také souvisí s tím, co potlačujeme, vytěsňujeme a nechceme vidět. Ve snech dostává slovo naše podvědomí. Promlouvá k nám zvláštní symbolikou, řečí obrazů, intenzivně ve snech prožíváme a cítíme. Jsou lidé, kteří mají sny barevné a dokonce cítí vůně nebo pachy, jsou lidé,

kteří ve snech mají téměř skutečné fyzické prožitky například, že létají, přistávají, padají, prožívají bolest nebo naopak erotickou extázi. Jsou lidé, kteří tvrdí, že sny nemají. Pravda je ale spíš taková, že si je nevybavují.

Mnoho významných psychologů, psychiatrů a psychoterapeutů se zabývalo touhle zvláštní složkou našeho bytí. Nejvýznamnějším byl asi Sigmund Freud nebo jeho následovník Carl Gustav Jung. Každý z nich nakonec pracoval se sny různě. I dnes můžete narazit na mnoho způsobů jak sny vykládat, nebo s nimi pracovat. Jedním z těch nejlidovějších jsou snáře. Jsou to v podstatě lidové moudrosti o symbolice snů a i snáře se vyvíjejí tak, jako se vyvíjí společnost a řeč. Jako se mění obsahy slov v průběhu dějin tak se mění i významy snových symbolů. Těžko by jste ve snáři ze sedmnáctého století našli symboly aut, nebo letadel. A jak často se nám zdá, že někam cestujeme dopravními prostředky, nebo, že se řítíme v autě, které nebrzdí. Nic takového ve starých snářích nenajdete. Navíc, já se ztotožňuji s myšlenkou, že sny jsou osobní a jejich význam je autentický pro toho člověka, kterému se zdá a vždy má osobní souvislost. Proto bych byla s univerzálními výklady snů opatrná.

Přesto si myslím, že sny zasluhují naši pozornost. Především ty, které se opakují, nebo ty, které nás děsí. Možná, že jste už slyšeli o tom, že zapamatování snů se dá trénovat. Pokud máte chuť využít sílu snů a jejich sdělení je tohle první krok. Nechat si u postele poznámkový blok a tužku a hned po probuzení napsat pár poznámek. Známi lidi, kteří jsou schopni zapsat si sen po tmě uprostřed noci a ráno si nepamatují, že to udělali. Dočetla jsem se dokonce, že sny si můžete vyžádat. Tím je myšleno, přát si sen, jako radu v určité situaci. Nemám s tím zkušenost, ale kdo ví? Obecně se dá říct, že sny jsou pro nás dalším zdrojem sebepoznání. Znáte denní snění, kdy si v bdělém stavu v hlavě představujete určitou scénu a vedete s druhými osobami rozhovory, ve kterých jste přesvědčiví výřeční a máte morální převahu? Mně se to stává zvlášť, když se na někoho zlobím. V duchu se s tím člověkem dokonale pohádám a vždycky ho přesvědčím, nebo zcela zahanbím. Je to dobré odreačování. Bohužel v reálném životě se tyhle scénáře nikdy nenaplní, ale možná mi pomáhají k většímu klidu, nebo odvaze.

Snít si o tom, kým byste chtěli být, nebo jak by měla vypadat vaše kariéra je doporučovaným motivačním prostředkem. Není od věci vytvářet si příjemné představy o své budoucnosti. I když není lehké za svými sny jít a přitom stát nohama na zemi. Ale možné to je. Je to jako vydat se na cestu a představovat si cíl, který nás čeká. Příjemné místo, které stojí za to vyšplhat tenhle kopec, nebo překonat ještě tuhle překážku,... vstát z postele, upravit se, vyjít z domu, dorazit na skupinu, nebo do práce.

Martina Příbylová

POZOR , POZOR,!!!
PRÁVĚ PROBÍHÁ LETNÍ SOUTĚŽ O NEJHEZČÍ
PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK.
TŘI VÝHERCI OBDRŽÍ PĚKNÉ CENY.

Chci žít aktivní život

Pokračování ze strany 2

A hned je ten život veselejší. Hudba a zpěv mě drží nad vodou," vypráví Martin. Ve sboru zpívá už osm let a jezdí s ním na různé akce i mimo Jihlavu. Ta zatím poslední bylo vystoupení v Karolínu v Praze na oslavě 150. Výročí založení Sokola.

„Také bych si přál najít si přítelkyni, se kterou bych si rozuměl. Nejraději asi se stejným postižením, abychom se dokázali pochopit a samozřejmě pokud možno s podobnými zájmy,“ vyznává se Martin.

Martina hodně podporuje jeho rodinu, což mu dodává sílu do každodenního života. Také rád chodí do VORu, kde nedávno založil pěvecký kroužek, který už měl své první úspěšné vystoupení na Zahradní páty.

„Já jsem takový obyčejný člověk, ale mám radost, že i když mám takovéhle zdravotní problémy, tak že mám spoustu zájmů a baví mě život,“ říká Martin.

Hana Korbičková

Být hodnější

Pokračování ze strany 5

Ještě že mám hodného muže, který na mě myslí, dokonce i děti se snaží mi dopřát, abych se necítila ošizená. Kdybych měla jinou rodinu, byla bych možná týraná a opomíjená žena. Takhle to se mnou ještě není tak zlé. Také si nakupuji a dopřeji něco pro radost. Když se někdy zamyslím nad svým chováním, tak si říkám, že to asi někdy nedělám moc dobře. Nechci být totiž pro dcery špatným vzorem. Taky chci, aby věděly, že maminka má svá práva. Jednou možná také budou matkami a nechci, aby sebe kladly až na poslední místo. Některý manžel by toho mohl zneužívat.

Někde jsem četla, že žena by měla být sama sobě tou nejlepší přítelkyní. Něco na tom bude. Dobrá, pane psychologu, budu se snažit být na sebe hodnější.

Hana Korbičková

V O R U V I N Y

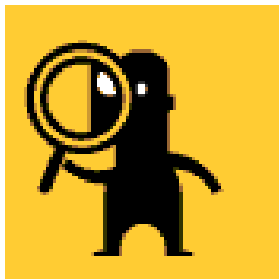
Pavouci nosí štěstí

Pavouci prý nosí štěstí. To by toho štěstí ve Voru musel být plný dům. Nestalo se to poprvé, co se v noci z ničeho nic spustil alarm. Naše Centrum je totiž bedlivě hlídáno pohybovými čidly a napojeno na bezpečnostní agenturu, aby nedošlo k nějakým nevídaným návštěvám nenechavců v době, kdy je zavřeno a všichni doma sladce spí.

Jak si ale vysvětlit, že se spouští poplach a zámky jsou při tom neporušené a nic nám nechybí? Černí šerifové se zatím spokojili s vysvětlením, že jde o nějaké nedorozumění. On takový planý výjezd eskorty není levná záležitost. Paní vedoucí, kterou budí v noci alarm ze spaní ale té záhadě na kloub přišla. Pohybová čidla jsou totiž obalená pavučinou těchto pracovních zvířátek. A protože jsou pavoučci velmi pilní, musíme poprosit pracovníky úklidu, aby ometání pavučin nebrali na lehkou váhu. Není to buzerace jejich nadřízeného, ale velmi důležitá práce pro klidný spánek a dobré pracovní výkony mnoha lidí a mohou našemu Sdružení ušetřit nemalé peníze za plané výjezdy Patrolu. Takže u nás nenosí štěstí pavouci, ale dobří a svědomití pracovníci úklidu. Děkujeme.

Martina Přibyllová

Vyšetřování policie ČR versus sousedka

Dne 12.9. 2012 jsme při ranní kávičce a cigaretce zažily něco nevhodného. Toho dne hrozně pršelo a my tu byly já (Vladka) a Lenka samy. Schované na balkonu pod stříškou a rozebíraly nesmrtelnost brouka. Když v tu chvíli zpoza rohu vykukla hlava!!! „Dobrý den“ vypadlo z nás. „Dobrý den“ řekla hlava a zpoza rohu vystoupil muž v uniformě policie ČR. Samozřejmě jako hodně vtípné jsme zareagovaly „Co jsme provedly? Máme se bát?“ a sypaly jsme na něho mnoho otázek. Ptát se však začal pan policista: „Co tu děláte? Odkud jste? Co jste tu za organizaci?“ Pravdivě a stručně jsme odpovídaly a my dvě zvědavé jsme se ptaly dál. Nic nám nechtěl říct, vůbec jsme nevěděly co se děje. Prohledávali zahradu vedle centra, byli i v okolních zahradách a hledali něco a mi nevěděly co..... Začaly jsme vyšetřování na vlastní pěst.

Samozřejmě jsme začaly s křížovým

výslechem v trafice – bohužel nás zklamali, nic nevěděli. Nikdo nic nevěděl o to víc nás to zajímalo.

Další informace jsme zjišťovaly u naší sousedky paní M.H., ta kupodivu taky nic nevěděla. Byly jsme absolutně bez informací a tak jsme si začaly konstruovat svoje vlastní teorie. Netrvalo dlouho a naše milá sousedka nezklamala a projevila své detektivní schopnosti a vše zjistila. Večer předešlého dne se na dvůr kde má soused bojové psi pohybovaly nějaké osoby, které zaregistrovali psi a vzbudili majitele štěkotem. To však 2 podezřelé osoby neodradilo a pokračovaly dál přes školní dvůr a pak do svého cíle, kterým byla Kooperativa. Odpojily zde alarm a to byl konec jejich hrdinství. Zde akce skončila. Zřejmě dva povedení zlodějíčci, kteří chtěli krást, avšak uspěli bez lupu. Visí tu otázka, kdo to byl, co chtěli krást, chytili je? Kdoví.....

Vladimíra Musilová

SVATBA

Dne 22.9.2012 změnil náš kolega Jiří Prášek stav – ne na

jiný, ale na **ženatý**.

My tímto přejeme **mnoho štěstí novomanželům !!!**

BLEŠÍ TRH VE „VORU“ Komenského 36a JIHLAVA

Kdy? 18.10.2012

Otevírací doba: 10:00 – 15:00 hod.
(Otevírací doba pro prodejce od 9:15 hod.)

Prodejce – z řad klientů VORU – kapacita 15 prodávajících, je třeba se nahlásit a domluvit !

Provozní řád:

- každý prodejce prodává zboží na vlastní zodpovědnost, za své vlastní ceny
 - prodejce je povinen udržovat pořádek a čistotu
 - prodávat se může např.: kosmetika, sbírky, ošacení, knihy, hračky, keramika, doplňky, předměty vlastní výroby, apod.
 - zákaz prodeje drog, alkoholu, pornografie a erotických pomůcek, zbraní, nábytku, jídla, nadměrných předmětů, kopírované CD a DVD
- prodejce si vše po skončení trhu uklidí a odnese z Voru!!!

Návrat ztracené cedule, aneb sousedka má oči všude

Každý z Vás si asi dobře pamatuje, kterak nám z vrat Voru zmizela za bílého dne propagační cedule lákající kolemjdoucí do naší skvělé kavárny. Detektivní schopnosti zaměstnanců Voru, ani profesionální schopnosti příslušníků policie bohužel nestačily k tomu, aby byla cedule vypatrána nebo dokonce její únosce. Naštěstí pro nás žije v okolí člověk, který vyšetřuje nenadálé situace vlastními metodami a většinou s velice pozitivním výsledkem.

Bedlivým okem sledoval dění kolem Voru, nahlížel do všech skulinek a zákoutí v okolí a jednoho dne nám jako zážrakem přinesl ztracenou ceduli zpět. Zhruba po půl roce soukromého pátrání byla cedule opět na světě. Zřejmě po celou dobu byla opřena v průchodu přilehlé restaurace a přesto, že policie byla ve svém pátrání jistě maximálně důsledná, tento drobný detail klidně přehlédla. Soukromý vyšetřovatel v podobě naší hodné paní sousedky obdržel za tento ojedinělý čin od celého kolektivu Voru poděkování a malý dárek.

Tento příběh je možná úsměvný, ale hlavně hodně vypovídá o tom, jak lidská všímavost a nezištná touha pomáhat druhým může přispět ke šťastnému konci mnohem víc než odborný bohužel do značné míry laxní přístup policie.

Lenka Vaňhová

DOVOLENÁ NA CHATĚ

IV. Prázdninový příběh

O prázdninách jsem pobývala se svými rodiči na chatě poblíž Jihlavy. Těšila jsem se, jak si na chatě odpočinu. Moc se mi tam líbilo.

S rodiči jsem jezdila na výlety do okolí. Byli jsme na hezkém Zámku, kde jsem obdivovala překrásné obrazy a taky na Hradě. Líbily se mi suvenýry, které tu prodávali.

Když nás z prohlídek rozbolely nohy a byli jsme už hladoví, sedli jsme si do restaurace a dali si pořádný oběd. Moc mi tam chutnalo.

Kromě výletů jsme také jezdili k vodě do nedalekého kempu. Lehla jsem si na deku a opalovala se. Do vody jsem radši nechodila. Zdála se mi moc studená.

Každý den byl jiný a pořád se něco dělo. Byly to krásné prázdniny a budu na ně ráda vzpomínat. Už teď se těším na další léto.

Martina Kazdová

POZOR, POZOR!!!

PRÁVĚ PROBÍHÁ LETNÍ SOUTĚŽ O NEJHEZČÍ PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK. PO ZVEŘEJNĚNÍ VŠECH PŘÍSPĚVKŮ BUDETE MOCI VYBRAT TŘI NEJHEZČÍ ÚSMĚVNÉ PŘÍBĚHY A ROZHODNOUT TAK O JEJICH VÝHŘE. TŘI VÝHERCI OBDŘÍ PĚKNÉ CENY.

Žertuj 2 švestky na stromě

a chichotají se: jak jsou "opálené" tmavě a světle fialově zbarvené. Rozumují o tom, jak jedna je sladká a druhá kyselá.

Zvedne se vítr a švestka na stromě volá: kdyby si se tolik nevystavovala sluníčku, tak nespadneš jak zralá švestka.

Některé věci se nedějí jen tak. Dějí se proto, aby nám otevřely oči a nasměrovaly nás tím správným směrem.

Je podzim

Je sychravo, blátivo a nevlídno. Fouká studený vítr, mráz vám zalézá za nehty, hned po ránu navlečení do teplých svetrů a kožichů co určuje tamější móda vstáváme každé ráno s přemlouváním z vyhřáté postele.

Slnce vysvitlo, mračna se osvětlila slunečními paprsky, právě se sluníčko dotklo mé tváře zahřálo ji a probudilo přes

kombinace barev a jejich zář. Jdu alejí hustě nasázených stromů slyším jen šustění listnáčů a kouzla co se tu dějí.

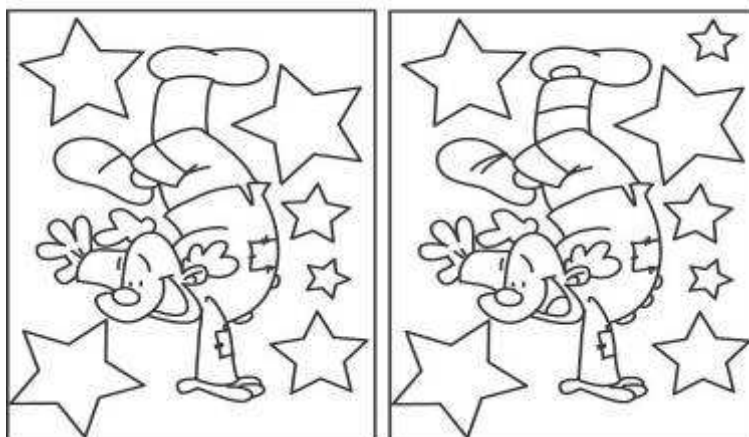
Znenadání se zvedne povětrí a zlatavé štěstí se točí ve větru vějířem. Barevná zlato-červená zář listů listnáčů se ve slunci leskne, mráz mě zebe do prstů a ošlehává mojí tvář do ruda. Je tu opět podzim a jeho čarovná tajemství.

Budu se těšit na podzim a jeho barevné proměny. Přijď brzy, volám tě podzime!

neznámý autor

HLEDEJ 6 ROZDÍLŮ

NAJ
DI
6
ROZ
DÍ
LŮ

KONTAKTY

Redaktorka časopisu:
Lenka Vaňhová, DiS.
O. s. VOR JIHLAVA
Komenského 36a
586 01 Jihlava
Tel.: 567 215 011
email: l.vanhova@os-vor.cz

ZAMĚŠTNANCI VORU

Ing. Eva Kantorová vedoucí CDS VOR	567 213 700	e.kantorova@os-vor.cz
Mgr. Martina Přebýlová odborná vedoucí sociálních služeb	567210 861	m.pribylova@os-vor.cz
Vladimíra Chovancová, DiS. vedoucí služby sociální rehabilitace	567 213 896	v.chovancova@os-vor.cz
Renata Nápravníková vedoucí kreativní dílny	567 215 011	r.naprvnikova@os-vor.cz
Lenka Vaňhová, DiS. vedoucí služby chráněné bydlení	567 215 011	l.vanhova@os-vor.cz
Jiří Prášek, DiS. vedoucí sociálně terapeutické dílny	567 210 594	j.prasek@os-vor.cz
Mgr. Martin Štastný klinický psycholog	567 213 288	m.stastny@os-vor.cz